

Arrest

nr. 237 460 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020 die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 17 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. De commissaris-generaal nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan verzoekers aangevoerde vluchtmotieven. Noch verzoekers aanwezigheid in het stadion op 28 september 2009 en de daaropvolgende arrestatie noch zijn arrestatie en ontsnapping naar aanleiding van de betoging op 20 september 2012 werden als geloofwaardig beschouwd. Bovendien werd verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 135 679 van 19 december 2014.

In het kader van zijn eerste volgend verzoeker nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen de geloofwaardigheid van zijn relaas noch konden herstellen noch op zich de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 178 798 van 30 november 2016.

In het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek stelt de Raad vast dat verzoeker zich enerzijds steunt op de vervolgingsfeiten zoals aangevoerd in het kader van zijn eerste verzoek, name dat militairen ergens in 2017 nog naar hem gevraagd zouden hebben in verband met de gebeurtenissen in het stadion op 28 september 2009 en dat zijn vrouw het huis ontvlucht zou zijn en bij burens woont, en anderzijds verklaringen aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig verzoek, met name dat hij lid zou zijn van de partij UFDG, in België zou deelnemen aan hun vergaderingen en reclame voor de verkiezingen zou ronddelen. Verzoeker stelt verder dat zijn dochter zou bij zijn schoonmoeder woont en daarmishandeld wordt en het risico loopt om besneden te worden. Verzoeker verwijst tevens naar zijn ziekte en stelt dat deze ziekte in Guinee niet kan behandeld worden. Tevens voert verzoeker aan dat aidspatiënten gestigmatiseerd worden.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een medisch attest neer betreffende zijn dochter. Verzoekers advocaat legt daarnaast per e-mail een bundel neer houdende: een begeleidend schrijven (4 maart 2019), een medisch attest (18 februari 2019), een artikel betreffende stigmatisering in verband met HIV (22 mei 2012, voor het eerst gepubliceerd in 2011), een artikel betreffende stigmatisering van aidspatiënten (4 december 2016), een scriptie betreffende de stigmatisering van kinderen met aids in Guinee (2006-2007), CCE Arrêt n°215 011 waarin de twee voormelde artikels en de scriptie eveneens werden neergelegd (11 januari 2019).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat in verzoekers huidige verzoek om internationale bescherming, volgens zijn eigen verklaring, de enige reden waarom zijn ziekte hem zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst, zou zijn dat deze daar volgens zijn arts en advocaat niet kan worden behandeld of dat de behandeling er te duur zou zijn (Verklaring volgend verzoek, 24 april 2019, punt 15). Gevraagd wat verzoeker vreesde bij terugkeer naar Guinee haalde verzoeker enkel aan dat hij vreesde te sterven door zijn ziekte of gedood te worden door de militairen (Verklaring volgend verzoek, 24 april 2019, punt 18). Verzoeker haalde desgevraagd geen andere elementen aan ter staving van zijn huidig verzoek (Verklaring volgend verzoek, punt 19). In zijn vorige (tweede) verzoek, waar nochtans werd ingegaan op verzoekers psycho-medische begeleiding en waar ook zijn psycholoog en advocaat aan het woord kwamen haalden verzoeker, zijn advocaat of zijn psycholoog evenmin in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan in verband met zijn ziekte (notities persoonlijk onderhoud, 15 januari 2016, p. 5, 7-8, 12-13). Ook in zijn eerste verzoek bleek verzoeker zich niet bewust van enige aan stigmatisering gerelateerde vervolging omwille van zijn ziekte. Dat verzoekers advocaat in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek wel briefwisseling bijbrengt betreffende stigmatisering in verband met HIV, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hier zelf nooit enig gewag van heeft gemaakt. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker laaggeschoold is en psychologische problemen kent en hij helemaal niet wist dat deze elementen in aanmerking komen voor internationale bescherming, kan niet volstaan om het onvermeld laten van deze vrees voor stigmatisering en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan kan op generlei wijze blijken dat zijn beperkte scholing en psychologische problemen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bij de DVZ niet de mogelijkheid gekregen heeft om zich daarover te uiten, kan hij niet worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek

om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift (in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker, enkel toen hij geïnformeerd werd door zijn raadsman dat een vrees van stigmatisering omwille van zijn ziekte in aanmerking komt voor internationale bescherming, een volgend verzoek heeft ingediend), blijkt eerder dat verzoeker om opportunistische redenen een tweede volgend verzoek heeft ingediend, en de aangevoerde vrees voor stigmatisering niet gestoeld is op persoonlijke en individuele elementen.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, volstaat het niet louter te verwijzen naar informatie aangaande stigmatisering van aidspatiënten of naar een andere zaak, zoals een jonge en in België bevallen seropositieve vrouw, daar de individuele elementen geval per geval moeten worden beoordeeld. De commissaris-generaal duidt terecht het volgende aan: "In het aangehaalde arrest (van 11 januari 2019), stelt de CCE op basis van o.a. deze zelfde stukken (CCE Arrêt n°215 011, punt 4.1) inderdaad dat mensen die seropositief zijn of aan AIDS lijden, ondanks de inspanningen van de Guinéese autoriteiten, in bepaalde gevallen het doelwit kunnen zijn van stigmatisering, discriminatie en marginalisatie die zouden kunnen oplopen tot het vereiste niveau van ernst om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit te maken. De CCE stelt echter eveneens dat uit de aangehaalde informatie niet blijkt dat het loutere feit dat men aan AIDS lijdt of Hiv-positief is internationale bescherming rechtvaardigt. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk, omwille van individuele elementen, een gegronde vrees heeft om blootgesteld te worden aan situaties die vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken (CCE Arrêt n°215 011, punt 5.8)."

Deze situatie bestond overigens, gezien de publicatiedata van de artikels en de scriptie, zeker al op het moment van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, maar zoals hoger uiteengezet, haalde verzoeker deze situatie toen op geen enkele moment aan als problematisch.

De loutere stelling dat "hij van Peul origine is, in een land dat gekenmerkt is door een etnische spanningen" zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

De overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven, laat verzoeker onbesproken waardoor deze onverminderd overeind blijven."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 17 juni 2020 betoogt de verzoekende partij dat zij zich bewust is dat door de huidige crisis het noodzakelijk is om bijzondere maatregelen te nemen om de verspreiding van het coronavirus Covid 19 te vermijden, doch zij meent dat de generalisatie van de toepassing van een schriftelijke procedure niettemin een belangrijke hindernis vormt voor de rechten van verdediging, meer in het bijzonder voor de kwetsbare partijen, en niet overeenkomen met de asielprocedure, voornamelijk wanneer een kernelement van de weigeringsbeslissing gegrond is op het feit dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging niet zou hebben geuit en dat in het inleidend verzoekschrift een schending wordt aangevoerd van het recht om te worden gehoord.

De verzoekende partij meent dat herhaald dient te worden dat zij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet werd gehoord, en stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet door haar raadsman of een vertrouwspersoon werd bijgestaan terwijl zij kennelijk een kwetsbaar asielzoeker is en dat zij lijdt aan zware psychologische en psychiatrische stoornissen. Zij betoogt verder dat het belang voor de verzoekende partij om haar vrees voor vervolging persoonlijk en mondeling te kunnen uiten, door een gehoor bij het Commissariaat-generaal of een zitting voor de Raad, meermaals door de Raad werd benadrukt en dat de Raad meerdere keren weigeringsbeslissingen heeft vernietigd op grond van verklaringen op de zitting waarna zij uit arresten citeert.

Onder verwijzing naar het verslag aan de koning bij het Bijzondere machtenbesluit van 5 mei 2020, verzoekt de verzoekende partij, indien de Raad oordeelt dat de elementen ontwikkeld in het verzoekschrift of de pleitnota niet afdoende zijn om de internationale bescherming toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen, toepassing te maken van de mogelijkheid om dit verzoek volgens een gewone procedure verder te behandelen. Tevens verwijst zij naar de positieve evolutie van de crisis en de mogelijkheid voor de Raad om opnieuw zittingen vast te stellen, en betoogt: *“Bijgevolg de procedure zoals ingesteld door het Bijzondere machtenbesluit, die toelaat om een schriftelijke procedure toe te passen, moet geïnterpreteerd worden conform met de rechten van de verdediging, recht om gehoord te worden inbegrepen, en het belang om voor kwetsbare asielzoekers toegang tot een rechter te kunnen krijgen, in het bijzonder in huidige procedure, waarvoor het specifieke profiel van de eiser duidelijk werd geuit, zodat de toepassing van een schriftelijke procedure in huidige zaak niet conform met deze bepalingen is.”* waarna zij vraagt om de huidige zaak naar de algemene rol te verzenden en om gehoord te worden.

De verzoekende partij betoogt verder het niet eens te zijn met de motieven van de beschikking, *“in het bijzonder over de nood om de vrees voor vervolging van de eiser als gevolg van zijn ziekte te analyseren”*. Zij geeft aan dat zij in haar verzoekschrift de motieven heeft kunnen uiteenzetten waarom zij niet de gelegenheid kreeg om deze elementen tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit te leggen. Naar haar mening zijn de omstandigheden tijdens een onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vergelijkbaar met deze tijdens een persoonlijk onderhoud bij de het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij werd bovendien niet bijgestaan door haar raadsman, zo geeft zij aan, en zij stelt: *“Terwijl de eiser verwees naar zijn ziekte en wilde de briefwisseling van zijn advocaat neerleggen, werden deze elementen ter onrecht niet in overweging genomen door de DVZ die dacht dat deze verbonden waren met een verzoek tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is ook zo voor het CGVS die aanvankelijk een eerste beslissing van niet ontvankelijkheid op 16 mei 2019 nam, zonder deze elementen te analyseren en eindelijk haar beslissing introk op verzoek van de raadsman van de eiser. Indien zelf de DVZ en het CGVS ter onrecht beschouwd dat medische elementen niet in aanmerking kwamen voor een verzoek tot internationale bescherming en, aanvankelijk, deze niet analyseerden op verkeerde premissen, kan het moeilijk aan de eiser verwijt worden deze elementen niet eerder te hebben aangevoerd. De eiser wist niet dat een vrees van vervolging en stigmatisering omwille van medische motieven in aanmerking komt voor internationale bescherming.”*

In de pleitnota staat verder te lezen dat er geen sprake is van *“opportunistische redenen”* om een volgend verzoek in te dienen en zij zet uiteen dat het nieuwe verzoek het gevolg is van de inspanning en specialisatie van haar raadsman die haar heeft kunnen bijstaan. Zij is de mening toegedaan dat de Raad niet kan verwijten de vrees voor vervolging niet te stoelen om *“individuele elementen”*, terwijl zij nooit door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch door de Raad gehoord werd over deze vrees en bijgevolg niet de opportuniteit kreeg om haar vrees uiteen te zetten.

Tot slot wenst de verzoekende partij ter ondersteuning van de huidige pleitnota volgende, wat zij benoemt als, nieuwe elementen neer te leggen: een historie van de medische zorgen en psychologische afspraken van de verzoekende partij tussen 2010 en 2020 waarbij zij stelt dat dit element bevestigt dat zij een kwetsbaar persoon is, een nota *“L'avocat doit être présent à l'audition d'un demandeur d'asile au stade de l'Office des étrangers”* en twee artikelen over de situatie in Guinea als gevolg van de huidige gezondheids crisis en de politieke spanningen ten gevolge van deze crisis.

3.2. Waar de verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van

de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en ex nunc-onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 17 juni 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijk had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknotting van haar rechten vormt. Verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft alzo wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Overigens kan niet worden ingezien en verzoekende partij licht niet toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). In de mate dat de verzoekende partij de stukken bij haar pleitnota – een historie van de medische zorgen en psychologische afspraken van de verzoekende partij tussen 2010 en 2020 waarbij zij stelt dat dit element bevestigt dat zij een kwetsbaar persoon is en een nota “*L’avocat doit être présent à l’audition d’un demandeur d’asile au stade de l’Office des étrangers*” en twee artikelen over de situatie in Guinea – voegt in het kader hiervan, tonen deze stukken dit evenmin aan. De verwijzingen naar en citaten uit de rechtspraak van de Raad, brengt evenmin soelaas. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. De verzoekende partij toont niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden.

De Raad stipt nog aan dat in die mate verzoekende partij haar kritiek op het door haar geviseerde voornoemde bijzondere machtenbesluit louter wetskritiek betreft, dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt gevisieerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 5 juni 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoon, zo goed mogelijk te vrijwaren.

3.3. Waar de verzoekende partij betoogt het niet eens te zijn met de motieven van de beschikking, *“in het bijzonder over de nood om de vrees voor vervolging van de eiser als gevolg van zijn ziekte te analyseren”*, staat in voornoemde beschikking te lezen hetgeen volgt:

“In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat in verzoekers huidige verzoek om internationale bescherming, volgens zijn eigen verklaring, de enige reden waarom zijn ziekte hem zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst, zou zijn dat deze daar volgens zijn arts en advocaat niet kan worden behandeld of dat de behandeling er te duur zou zijn (Verklaring volgend verzoek, 24 april 2019, punt 15). Gevraagd wat verzoeker vreesde bij terugkeer naar Guinee haalde verzoeker enkel aan dat hij vreesde te sterven door zijn ziekte of gedood te worden door de militairen (Verklaring volgend verzoek, 24 april 2019, punt 18). Verzoeker haalde desgevraagd geen andere elementen aan ter staving van zijn huidig verzoek (Verklaring volgend verzoek, punt 19). In zijn vorige (tweede) verzoek, waar nochtans werd ingegaan op verzoekers psycho-medische begeleiding en waar ook zijn psycholoog en advocaat aan het woord kwamen haalden verzoeker, zijn advocaat of zijn psycholoog evenmin in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan in verband met zijn ziekte (notities persoonlijk onderhoud, 15 januari 2016, p. 5, 7-8, 12-13). Ook in zijn eerste verzoek bleek verzoeker zich niet bewust van enige aan stigmatisering gerelateerde vervolging omwille van zijn ziekte. Dat verzoekers advocaat in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek wel briefwisseling bijbrengt betreffende stigmatisering in verband met HIV, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hier zelf nooit enig gewag van heeft gemaakt. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker laaggeschoold is en psychologische problemen kent en hij helemaal niet wist dat deze elementen in aanmerking komen voor internationale bescherming, kan niet volstaan om het onvermeld laten van deze vrees voor stigmatisering en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan op generlei wijze blijken dat zijn beperkte scholing en psychologische problemen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven.”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat *“indien zelf de DVZ en het CGVS ter onrecht beschouwd dat medische elementen niet in aanmerking kwamen voor een verzoek tot internationale bescherming en, aanvankelijk, deze niet analyseerden op verkeerde premissen, kan het moeilijk aan de eiser verwijt worden deze elementen niet eerder te hebben aangevoerd. De eiser wist niet dat een vrees van vervolging en stigmatisering omwille van medische motieven in aanmerking komt voor internationale bescherming.”* Door onder meer te herhalen dat zij niet wist dat een vrees voor vervolging en stigmatisering omwille van medische motieven in aanmerking komt voor internationale bescherming, slaagt de verzoekende partij er niet in de concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Zij kan met dit betoog niet vergoelijken dat zij de vrees voor vervolging en stigmatisering onvermeld heeft gelaten en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande concrete overwegingen uit voornoemde beschikking waarop zij nauwelijks *in concreto* ingaat. Waar de verzoekende in dit kader een document voegt bij haar pleitnota houdende een historie van de medische zorgen en psychologische afspraken van de verzoekende partij tussen 2010 en 2020 waarbij zij stelt dat dit element bevestigt dat zij een kwetsbaar persoon is, overtuigt zij evenmin. De verzoekende partij kan hiermee de vaststelling uit voornoemde beschikking niet aan het wankelen brengen waarbij eveneens rekening werd gehouden met de beperkte scholing en de psychologische problemen van de verzoekende partij: *“Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan op generlei wijze blijken dat zijn beperkte scholing en psychologische problemen hem zouden verhinderd hebben om*

volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven."

Gelet op het voorgaande, door louter te ontkennen dat zij niet handelde uit opportunistische drijfveren en door aan te geven dat het nieuwe verzoek het gevolg is van de inspanning en de specialisatie van haar raadsman, kan de verzoekende partij evenmin afbreuk doen aan de volgende vaststelling: *"Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift (in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker, enkel toen hij geïnformeerd werd door zijn raadsman dat een vrees van stigmatisering omwille van zijn ziekte in aanmerking komt voor internationale bescherming, een volgend verzoek heeft ingediend), blijkt eerder dat verzoeker om opportunistische redenen een tweede volgend verzoek heeft ingediend, en de aangevoerde vrees voor stigmatisering niet gestoeld is op persoonlijke en individuele elementen."*

Uit haar betoog vloeit immers de bevestiging voort dat de aangevoerde vrees voor stigmatisering niet gestoeld is op persoonlijke en individuele elementen, minstens weerlegt de verzoekende partij dit niet en blijft ook overeind hetgeen volgt: *"Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, volstaat het niet louter te verwijzen naar informatie aangaande stigmatisering van aidspatiënten of naar een andere zaak, zoals een jonge en in België bevallen seropositieve vrouw, daar de individuele elementen geval per geval moeten worden beoordeeld. De commissaris-generaal duidt terecht het volgende aan: "In het aangehaalde arrest (van 11 januari 2019), stelt de CCE op basis van o.a. deze zelfde stukken (CCE Arrêt n°215 011, punt 4.1) inderdaad dat mensen die seropositief zijn of aan AIDS lijden, ondanks de inspanningen van de Guinéese autoriteiten, in bepaalde gevallen het doelwit kunnen zijn van stigmatisering, discriminatie en marginalisatie die zouden kunnen oplopen tot het vereiste niveau van ernst om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit te maken. De CCE stelt echter eveneens dat uit de aangehaalde informatie niet blijkt dat het loutere feit dat men aan AIDS lijdt of Hiv-positief is internationale bescherming rechtvaardigt. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk, omwille van individuele elementen, een gegronde vrees heeft om blootgesteld te worden aan situaties die vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken (CCE Arrêt n°215 011, punt 5.8)."*

Deze situatie bestond overigens, gezien de publicatiedata van de artikels en de scriptie, zeker al op het moment van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, maar zoals hoger uiteengezet, haalde verzoeker deze situatie toen op geen enkele moment aan als problematisch."

In de mate dat de verzoekende partij in dit kader de twee artikelen voegt bij haar pleitnota over de situatie in Guinea als gevolg van de huidige gezondheidscrisis en de politieke spanningen ten gevolge van deze crisis, wijst de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Waar de verzoekende partij doorheen haar pleitnota herhaalt dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om de aangevoerde elementen mondeling uiteen te zetten, blijkt uit voornoemde beschikking dat ook hieromtrent op goede grond standpunt werd ingenomen in voornoemde beschikking: *"In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bij de DVZ niet de mogelijkheid gekregen heeft om zich daarover te uiten, kan hij niet worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was*

bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er blijkbaar aan voorbij gaat dat dit een tweede volgend verzoek betreft. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Hoger werd reeds uiteengezet dat de verzoekende partij zich niet kan verschonen door naar haar lage scholingsgraad of psychologische toestand te verwijzen. De verzoekende partij kan zich thans dan ook niet verschuilen achter de stelling dat de omstandigheden tijdens een onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vergelijkbaar met deze tijdens een persoonlijk onderhoud bij de het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Waar zij aangeeft dat zij niet bijgestaan werd door haar raadsman, wijzigt dit niets aan het voorgaande. Er is immers geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht asielzoekers voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Door te verwijzen naar een algemeen artikel dat zij voegt bij haar pleitnota, slaagt de verzoekende partij er evenmin in het voorgaande in een ander daglicht te stellen.

Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij hier en daar een opmerking toevoegt, zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad besluit dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 17 juni 2020 aangebrachte argumenten, noch de bijgevoegde stukken, geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 5 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld. De fotokopies met betrekking tot haar medische zorgen bevestigen enkel verzoekende partij haar medische problematiek dat niet wordt betwist en het algemeen artikel over de aanwezigheid van een raadsman bij de Dienst Vreemdelingenzaken voegt niet toe aan verzoekende partij haar relaas en haar voorgehouden problemen. De twee artikelen over de huidige sanitaire crisis en de politieke spanningen die er het gevolg van zijn betreffen, de algemene situatie naar aanleiding van de pandemie. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat verzoekende partij kampt met een medische problematiek, doch door een loutere verwijzing naar informatie over de pandemie in haar land van herkomst, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dit element van tijdelijke aard de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herinnert er nog aan dat *in casu* toepassing wordt gemaakt van de procedure op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet en ziet geen redenen, noch brengt verzoekende partij concrete en valabele argumenten aan om onderhavige zaak naar de algemene rol te verwijzen teneinde deze via een gewone procedure met terechtzitting te behandelen, zoals verzoekende partij op algemene wijze verzoekt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS